

DECIZIE

23 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței

Judecători:

Tatiana Vieru

Valentina Clevadi

Tamara Chișca-Doneva

Iurie Bejenaru

Oleg Sternioală

examinând recursul declarat de avocatul Iurie Bordeniuc, în interesele lui Vitalii Voloșenco, împotriva deciziei din 08 septembrie 2015 a Curții de Apel Bălți, adoptată în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Vitalii Voloșenco împotriva Eleonorei Gîrla, intervenient accesoriu Iurii Chiriliuc cu privire la recunoașterea nulității testamentului,

c o n s t a ț ă :

La data de 17 aprilie 2014, Vitalii Voloșenco s-a adresat în instanța de judecată cu cerere împotriva Eleonorei Gîrlă solicitînd recunoașterea nulității testamentului din 21 august 2012, autentificat notarial, conform căruia Nicolae Voloșenco a testat averea sa Eleonorei Gîrlă.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că la data de 13 septembrie 2012 a decedat tatăl său Nicolae Voloșenco. Despre decesul tatălui său a aflat întîmplător de la rudele sale din mun. Bălți, deoarece el locuiește în Federația Rusă.

Menționează că, nu a cunoscut despre faptul decesului tatălui și care a fost cauza decesului, deoarece ultimul nu suferea de careva maladie, decît de alcoolism.

Indică că, nu-i este clar de ce înmormîntarea a avut loc chiar a doua zi și a fost făcută de Eleonora Gîrla - o persoană străină familiei sale și nu au fost informate rudele tatălui său despre deces.

Sușține că, imobilul din str. Orheiului, nr. 61, mun. Bălți, l-a cumpărat pentru tatăl său în anul 2004, însă dat fiind faptul că tatăl său făcea abuz de băuturi alcoolice, au convenit că toate actele pe bunul imobil se vor păstra la el.

Afirmă că, a decis să verifice ce este cu imobilul menționat, deoarece i-au fost suspecte circumstanțele decesului tatălui său. În rezultatul verificărilor, conform informației Oficiului Cadastral Teritorial Bălți, a constatat că acest imobil aparține unei alte persoane în baza contractului de vînzare-cumpărare încheiat la 19 iulie 2011.

Declară că, prin hotărîrea din 27 noiembrie 2013 a judecătorei mun. Bălți s-a anulat contractul de vânzare-cumpărare din 19 iulie 2011, ca rezultat al adresării sale în instanța de judecată.

Relatează că, după perfectarea actelor la Oficiul Cadastral Teritorial Bălți, adresîndu-se la notar pentru a primi certificatul de moștenitor, notarul i-a comunicat despre existența unui testament prin care Voloșenco Nicolae a testat toată averea sa Eleonorei Gîrlă.

Opinează că, acest testament este viciat și urmează a fi declarat nul, deoarece tatăl său făcînd abuz de băuturi alcoolice nu putea să înțeleagă ce semnează.

Consideră că, pîrîta Eleonora Gîrla a dobîndit bunul imobil ilegal, obținînd încrederea lui Nicolae Voloșenco prin faptul că-i dădea băuturi alcoolice și folisîndu-se de imposibilitatea lui de a conștientiza ce se întîmplă, oformînd procuri, care-i permitea să ridice duplicate la actele de pe bunul imobil în litigiu.

Prin hotărîrea din 31 martie 2015 a judecătorei Bălți s-a admis acțiunea și s-a recunoscut nul testamentul din 21 august 2012, autentificat de notarul Chiriliuc Iurii, prin care Voloșenco Nicolae a dispus transmiterea bunurilor ce-i aparțin lui Gîrla Eleonora; s-a încasat de la Eleonora Gîrla în beneficiul lui Vitalii Voloșenco cheltuielile de judecată în sumă de 500 lei.

Prin decizia din 08 septembrie 2015 a Curții de Apel Bălți s-a admis apelul declarat de Eleonora Gîrla și s-a casat hotărîrea din 31 martie 2015 a judecătorei Bălți și s-a pronunțat o nouă hotărîre prin care s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Vitalii Voloșenco împotriva Eleonorei Gîrla, intervenient accesoriu Iurii Chiriliuc cu privire la recunoașterea nulității testamentului.

La data de 24 decembrie 2015, avocatul Iurie Bordeniuc, în interesele lui Vitalii Voloșenco, a declarat recurs împotriva deciziei din 08 septembrie 2015 a Curții de Apel Bălți, solicitînd casarea acesteia, cu menținerea hotărîrii primei instanțe.

În susținerea recursului s-a invocat că contrar prevederilor art. 241 alin. (5), (6) Cod de procedură civilă, art. 130 alin. (1), (4) și (5) Cod de procedură civilă, art.6 §1 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Protoalelor 3, 5, 8 și 22 la CEDO, instanța de apel judecînd apelul a trecut în mod superficial asupra circumstanțelor pricinii, referindu-se în mod selectiv la unele erori comise de prima instanță, fără a examina legalitatea și temeinicia hotărîrii supusă apelului în raport cu regulile și legislația ce guvernează litigiul în cauză.

Consideră că, rezultînd din specificul acțiunii, la judecarea cauzei era necesară verificarea legalității hotărîrii primei instanțe, cât și obiectului litigiului în baza argumentelor invocate de apelant, în conformitate cu prevederile art. 373 alin. (5) Cod de procedură civilă, însă contrar normelor de drept procedural, instanța de apel judecînd apelul nu s-a pronunțat și nu a combătut toate argumentele invocate în referința.

Menționează că, decizia contestată nu conține circumstanțele cauzei, constatate de instanță, probele pe care se întemeiază concluziile ei referitor la respingerea acțiunii, alte chestiuni ce au fost soluționate în cadrul judecării pricinii, legea materială și procedurală aplicate în cadrul judecării pricinii, argumentele instanței de respingere a probelor prezentate de intimat.

Susține că, dispozitivul deciziei din 08 septembrie 2015 a Curții de Apel Bălți nu cuprinde concluzia instanței judecătorești privind repartizarea cheltuielilor de judecată.

Opinează că, instanța de apel la emiterea deciziei în speță nu a luat în considerare faptul că testamentul nu a fost scris și semnat de Nicolae Voloșenco, fără să le coroboreze cu alte probe existente la materialele dosarului. Instanța de apel nu și-a argumentat supremația concluziilor date față de cealaltă concluzie existentă la dosar.

Declară că, în instanța de judecată nu a fost examinat dosarul de succesiune deschis după moartea lui Nicolae Voloșenco, în scopul confirmării veridicității concluziilor formulate de instanța de apel, care pot confirma împrejurările întocmirii testamentului în cauza data, însă instanța de apel a ignorat cerința lor privind o astfel de posibilitate de a-și demonstra temeinicia poziției sale.

Indică că, acest fapt atestă examinarea unilaterală a pricinii, ce constituie o încălcare a dreptului lui Vitalii Voloșenco de a beneficia de drepturile sale procedurale în condițiile normelor în vigoare, precum și a principiului egalității armelor în proces.

Invocă că, decizia instanței de apel este lipsită de putere de convingere, aceasta fiind bazată pe o apreciere arbitrară a materialului probator, fără a fi constatate și elucidate pe deplin circumstanțele ce au importanță pentru soluționarea corectă a pricinii.

Consideră că, prezintă relevanță și faptul că folosirea criteriilor pentru determinarea corectă a naturii juridice a litigiului dat, rezultând din specificul acestuia, presupune clarificarea completă și pe bază de dovezi certe a situației de fapt și de drept, care este diferită de la caz la caz.

Remarcă că, în sensul art. 6 alin. (1) CEDO, noțiunea de proces echitabil impune ca instanța de judecată să nu-și motiveze doar sumar hotărârea sa, ci să examineze efectiv problemele esențiale care-i sunt supuse aprecierii și să nu se mulțumească de a proba pur și simplu concluziile uneia dintre părți.

Relatează că, dreptul de acces la un tribunal constituie un element inerent al tuturor garanțiilor procedurale prevăzute în Convenție (CEDO, hot. Campbell și Fell vs. Marea Britanie din 25.02.1982). Or, drepturile fundamentale trebuie garantate într-o manieră concretă și reală, iar nu iluzorie și teoretică, imposibilitatea concretă de sesizare a unei instanțe de către persoana interesată constituie o încălcare a dreptului acesteia de acces la justiție (CEDO, hot. Airey vs. Irlanda din 09.10.1979).

În opinia sa, examinarea cauzei cu încălcarea dreptului la un proces echitabil reprezintă în mod cert, temei de casare a hotărârii instanței de apel, deoarece poate duce la soluționarea eronată a cauzei.

Specifică că, la examinarea cauzei în apel instanța nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, adică art. 1460 Cod civil, conform căruia dacă testatorul, dintr-o anumită cauză, nu poate semna personal testamentul, la rugămintea și în prezența lui, precum și în prezența a cel puțin 2 martori și a notarului, poate semna o altă persoană. În acest caz, trebuie indicată cauza care l-a împiedicat pe testator să semneze personal. Martorii de asemenea semnează în testament.

Notează că, pe parcursul examinării pricinii în prima instanță, s-a stabilit că Nicolae Voloșenco nu a fost bolnav și nu erau careva motive că el nu poate semna personal testamentul.

Relatează că, pîrîtul nu a prezentat nici o probă veridică și concludentă care servește la constatarea circumstanțelor ce justifică obiecțiile sale.

Relevă că, hotărîrea primei instanțe a fost adoptată în conformitate cu normele de drept material și procedural și este bazată pe aprecierea corectă a tuturor probelor și stabilirea completă a circumstanțelor cauzei, iar decizia instanței de apel este neîntemeiată.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul împotriva deciziei se depune în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Decizia Curtii de Apel Bălți a fost adoptată la 08 septembrie 2015, iar avocatul Iurie Bordeniuc, în interesele lui Vitalii Voloșenco, a declarat recurs la data de 24 decembrie 2015.

Materialele pricinii atestă că decizia contestată a fost expediată părților la data de 27 octombrie 2015 (f.d.112), iar Vitalii Voloșenco a recepționat-o la data de 28 octombrie 2015, conform avisului de recepție (f.d.113).

Astfel, instanța de recurs consideră că recursul declarat de avocatul Iurie Bordeniuc, în interesele lui Vitalii Voloșenco, la data de 24 decembrie 2015, este în termen.

În conformitate cu art. 441 Cod de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

Prin încheierea din 24 februarie 2016 a Curții Supreme de Justiție completul din 3 judecători a considerat recursul admisibil și a decis examinarea acestuia în fond de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod de procedură civilă, judecînd recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărîrii atacate, fără a administra noi dovezi.

Prin prisma art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Examinînd argumentele invocate în recurs în raport cu materialele cauzei, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat de avocatul Iurie Bordeniuc, în interesele lui Vitalii Voloșenco și va casa decizia instanței de apel, cu menținerea hotărîrii primei instanțe, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept, să admită recursul, să caseze decizia instanței de apel și să mențină hotărîrea primei instanțe.

Conform art. 216 Cod civil, actul juridic este nul în temeiurile prevăzute de prezentul cod (nulitate absolută). Actul juridic poate fi declarat nul, în temeiurile prevăzute de prezentul cod, de către instanța de judecată sau prin acordul părților (nulitate relativă).

Conform art. 218 Cod civil, nulitatea relativă a actului juridic poate fi invocată doar de persoana în al cărei interes este stabilită sau de succesorii ei, de

reprezentantul legal sau de creditorii chirografari ai părții ocrotite pe calea acțiunii oblice. Instanța de judecată nu poate să o invoce din oficiu. Nulitatea relativă poate fi acoperită prin voința expresă sau tacită a persoanei în al cărei interes este stabilită nulitatea. Voința de a confirma actul juridic lovit de nulitate trebuie să fie certă și evidentă. Pentru confirmarea actului juridic lovit de nulitate relativă, voința nu trebuie să fie exprimată în forma cerută pentru încheierea actului juridic respectiv. Dacă fiecare parte poate invoca nulitatea actului juridic sau dacă mai multe persoane pot cere declararea nulității, confirmarea actului juridic de către o persoană nu le împiedică pe celelalte să invoce nulitatea.

Conform art. 219 alin.(1), (2) Cod civil, actul juridic nul încetează cu efect retroactiv din momentul încheierii. Dacă din conținutul său rezultă că poate înceta numai pentru viitor, actul juridic nu va produce efecte pentru viitor. Fiecare parte trebuie să restituie tot ceea ce a primit în baza actului juridic nul, iar în cazul imposibilității de restituire, este obligată să plătească contravaloarea prestației.

Conform art. 225 Cod civil, actul juridic încheiat de o persoană cu capacitate de exercițiu deplină într-un moment în care nu putea să conștientizeze acțiunile sale ori să le dirijeze poate fi declarat nul de instanța de judecată.

Conform art. 1432 Cod civil, moștenirea este transmiterea patrimoniului unei persoane fizice decedate (cel ce a lăsat moștenirea) către succesorii săi. Moștenirea este o transmisiune de drepturi pentru cauză de moarte, universală, unitară și indivizibilă. Moștenirea are loc conform testamentului (succesiune testamentară) și în temeiul legii (succesiune legală).

Conform art. 1449 Cod civil, testamentul este un act juridic solemn, unilateral, revocabil și personal prin care testatorul dispune cu titlu gratuit, pentru momentul încetării sale din viață, de toate bunurile sale sau de o parte din ele. Testator poate fi doar persoana cu capacitate de exercițiu. Nu se permite întocmirea testamentului prin reprezentant.

Conform art. 1473 Cod civil, valabilitatea testamentului poate fi contestată, în temeiul condițiilor de nulitate a actelor juridice, de către moștenitorii legali și de alte persoane interesate.

În conformitate cu art. 130 alin. (1)-(3) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la relevanța, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea pricinii.

Conform certificatului de calitate de moștenitor, datat cu 06 februarie 2014, eliberat de notarul public Corina Pădurari, se atestă că Vitalii Voloșenco, născut 07 martie 1972, are calitatea de moștenitor al averii lui Nicolae Voloșenco, decedat la data de 13 septembrie 2012 (f.d.13).

Materialele pricinii relevă că Nicolae Voloșenco a deținut în proprietate bunul imobil nr. 61, din str. Orhei, mun. Bălți, conform contractului de vânzare-cumpărare nr. 2600 din 18 iunie 2004 și Titlu de autentificare a dreptului deținătorului de teren

nr. 0300309100 din 23 noiembrie 2005, ceea ce se confirmă prin Extrasul din Registrul bunurilor imobile (f.d.17).

Din textul testamentului datat cu 21 august 2012, înregistrat cu nr. 4809, autentificat de notarul public Iurii Chiriliuc, rezultă că Nicolae Voloșenco a testat Eleonorei Gîrlă averea sa, unde nu s-ar afla și indiferent din ce ar consta, care pînă la decesul său îi aparținea (f.d.15-16).

Materialele cauzei atestă că bunul imobil nr. 61, din str. Orhei, mun.Bălți, a fost unicul spațiu locativ deținut de Nicolae Voloșenco, or, alte probe care să ateste contrariul lipsesc, fapt constatat și de prima instanță.

La data de 13 septembrie 2012 a decedat Nicolae Voloșenco, ceea ce denotă certificatul de deces nr. DC - IV 1056696 (f.d. 9).

Colegiul apreciază ca fiind justă constatarea primei instanțe referitor la acțiunile Eleonorei Gîrlă, rezultînd din faptul încheierii la data de 19 iulie 2011 a contractului de vânzare-cumpărare a bunului imobil nr. 61, din str. Orhei, mun.Bălți, între Nicolae Voloșenco și Ilia Starovoitov, care, ulterior, a fost recunoscut nul prin hotărîrea din 27 noiembrie 2013 a judecătoriei Bălți, iar părțile readuse în poziția inițială (f.d.18).

Tot aici, este de menționat că încheierea contractului de vânzare-cumpărare, declarat nul ulterior, a avut loc în rezultatul oformării pe numele Eleonorei Gîrlă de către Nicolae Voloșenco a procurii în anul 2011, întru perfectarea actelor pe bunul imobil, care a și constituit obiectul contractului de vânzare-cumpărare. Hotărîrea din 27 noiembrie 2013 a judecătoriei Bălți prin care s-a declarat nul contractul de vânzare-cumpărare a bunului imobil nr. 61, din str. Orhei, mun.Bălți, între Nicolae Voloșenco și Ilia Starovoitov, nu a fost contestată, ori, careva probe care să ateste contrariul nu au fost prezentate.

Colegiul reietează că rezultînd din prevederile art. 1449 Cod civil, testamentul este un act juridic unilateral, iar conform art. 196 alin. (1) Cod civil, actul juridic unilateral este manifestarea de voință a unei singure părți. Actul juridic unilateral poate da naștere la obligații pentru terți numai în cazurile prevăzute de lege.

Întrucît actul juridic reprezintă principalul izvor al obligațiilor civile, iar contractul este cel mai răspîndit act juridic, între aceste trei categorii juridice: „act juridic”, „obligații” și „contract”, există o interdependență strînsă. În virtutea acestui fapt reglementările Codului civil în materiile de obligații și contracte sunt aplicabile, în anumite limite și actelor juridice. Actului juridic unilateral îi sunt aplicabile acele dispoziții privind obligațiile și contractele care prevăd în mod necesar existența unei singure părți.

Conform art. 199 Cod civil, consimțămîntul este manifestarea, exteriorizată, de voință a persoanei de a încheia un act juridic. Consimțămîntul este valabil dacă provine de la o persoană cu discernămînt, este exprimat cu intenția de a produce efecte juridice și nu este viciat.

Astfel, în contextul normei precitate, Colegiul reliefă că una din trăsăturile definitorii a consimțămîntului este exteriorizarea voinței persoanei de a încheia un act juridic. Actele juridice pot fi exteriorizate în diferite modalități: în scris, verbal sau prin acțiuni concludente. Manifestarea de voință poate fi expresă(directă) atunci cînd este manifestată prin mijloace care pot să o aducă nemijlocit la cunoștința

terților, sau tacită (indirectă, implicită) când se exteriorizează prin fapte care nu comunică direct voința, dar permit deducerea ei cu certitudine. Cumpărătorul care acceptă verbal sau în scris oferta vânzătorului sau care ridică mâna în cazul vânzării la licitație își exprimă voința expres.

Consimțământul trebuie să provină de la o persoană cu discernământ, adică avînd facultatea de a pătrunde, de a judeca și a aprecia lucrurile la justa valoare. Subiectul de drept civil trebuie să conștientizeze acțiunile sale, să-și dea seama de urmările lor și să le dorească în cunoștință de cauză.

Consimțământul trebuie exprimat cu intenția de a produce efecte juridice. Această condiție rezultă din însăși esența actului juridic civil care este o manifestare de voință, înreptată spre nașterea, modificarea sau stingerea drepturilor și obligațiilor civile, rezultînd din prevederile art. 195 Cod civil.

La caz, Colegiul notează că în contextul prevederilor art.225 Cod civil, enunțate supra, acesată norma este aplicabilă în cazul persoanelor cu capacitate de exercițiu deplină. Situația reglementată de prezentul articol se deosebește de incapacitatea persoanei declarată de instanța de judecată în virtutea faptului că persoana, în urma unei tulburări psihice (boli mintale sau deficiențe mintale), nu poate conștientiza sau dirija acțiunile sale -art. 24 alin.(1) Cod civil.

Nulitatea actului juridic aflat sub incidența art.225 Cod civil, este cauzată de faptul că persoana respectivă era lipsită de discernământ, adică nu avea facultatea de a pătrunde, de a judeca și a aprecia lucrurile la justa lor valoare, sau nu era în stare să înțeleagă sensul acțiunilor sale sau să le dirijeze. Cauzele care pot genera asemenea stare a persoanei sînt de diferită natură; ele pot fi atît exterioare (traumă fizică, boală, moartea persoanelor apropiate, calamitate naturală etc.), cît și provocate de însăși persoană (stare de ebrietate) și nu au importanță juridică.

În această ordine de idei, Colegiul ia în considerare că în virtutea stării sale psihice, ca rezultat al consumului de alcool, Nicolae Voloșenco nu conștientiza acțiunile sale.

Colegiul consideră irelevantă speței constatarea instanței de apel precum că Nicolae Voloșenco nu a fost declarat incapabil sau limitat în capacitatea de exercițiu, deoarece pentru validitatea testamentului, nu este suficient ca testatorul să aibă „de jure” capacitate deplină de exercițiu, fiind necesar a avea și responsabilitate în fapt, adică să poată să conștientizeze acțiunile sale, să le dirijeze, fiind în stare să aprecieze efectele juridice ale acțiunilor sale. Persoana care nu poate aprecia efectele juridice ale manifestării sale de voință din cauza dereglărilor psihice, alienației sau debilității mintale, stării vremelnice de inconștiență, hipnozei, beției alcoolice, folosirii de stupefiante etc. nu poate dispune prin testament.

Astfel, rezultînd din circumstanțele cauzei, Colegiul apreciază ca fiind justă constatarea primei instanțe, precum Nicolae Voloșenco nu putea conștientiza și dirija acțiunile sale, din motivul consumului de alcool.

Colegiul reține și argumentul recurentului precum că nu au fost prezentate careva confirmări, care să ateste că la întocmirea și semnarea testamentului la notar, Nicolae Voloșenco din cauza cărorva deficiențe survenite în urma unui accident, a fost în imposibilitate de a semna testamentul, ceea ce a dus la semnarea acestuia de către martorii Alexandru Ghenițoi, Elena Caras și Olesea Stadniciuc.

Acte care ar confirma faptul că Nicolae Voloșenco a fost victima unui accident, după cum s-a indicat în testament, nu au fost aduse, precum nu au fost aduse probe care ar fi confirmat deficiențele fizice ale testatorului care l-ar fi împiedicat să semneze personal testamentul.

Dimpotrivă martorul Anatolii Golovatiuc, audiat de instanța de fond și care se afla în relații de prietenie cu defunctul, a declarat despre lipsa cărorva deficiențe fizice a lui Nicolae Voloșenco (f.d.60).

Respectiv, Colegiul consideră că în cadrul judecării pricinii nu au fost administrate probe care să confirme cu certitudine imposibilitatea testatorului Nicolae Voloșenco de a semna personal testamentul și necesitatea semnării acestuia de alte persoane.

Colegiul consideră corectă constatarea primei instanțe precum că Eleonora Gîrla nu face parte din cercul de moștenitori rezultând din prevederile art. 1500 Cod civil, ceea ce suplimentar pune la îndoială valabilitatea testamentului, în condițiile când defunctul avea moștenitori în viață.

Colegiul reliefă că intenția Eleonorei Gîrla privind obținerea bunului imobil, se confirmă indirect și prin hotărîrea din 27 noiembrie 2013 a judecătorei Bălți, prin care s-a declarat nul contractul de vânzare-cumpărare a bunului imobil nr. 61, din str. Orheiului, mun.Bălți, între Nicolae Voloșenco și Ilia Starovoitov, conform căreia rezultă că Eleonora Gîrlă a avut calitatea procesuală de intervenient accesoriu, ceea ce denotă implicarea acesteia și în tranzacția cu imobilul dat, tranzacție recunoscută nulă ulterior.

Instanța de recurs reiterează că hotărîrea din 27 noiembrie 2013 a judecătorei Bălți nu a fost contestată, ori, careva probe care să ateste contrariul nu au fost prezentate.

În consecință, Colegiul remarcă ca fiind corectă concluzia primei instanțe referitor la nulitatea testamentului, datat cu 21 august 2012, înregistrat la notar sub nr. 4809, prin care Nicolae Voloșenco a testat Eleonorei Gîrlă averea sa, constituită din bunul imobil nr. 61 din mun.Bălți, str. Orheiului.

Ipoteza instanței de apel referitor la lipsa capacității de exercițiu a lui Nicolae Voloșenco la întocmirea testamentului care ar fi fost invocată de reclamant în acțiunea sa, Colegiul o apreciază ca fiind eronată, deoarece reclamantul nu a invocat lipsa capacității de exercițiu și nu avea obligația să demonstreze această circumstanță. Reclamantul a invocat prevederile art. 225 Cod civil, cu mențiunea că din cauza consumului de alcool zilnic de către Nicolae Voloșenco, ultimul nu realiza ce acțiuni îndeplinește.

Colegiul consideră corectă concluzia primei instanțe cu privire la punerea cheltuielilor de judecată pe seama pîrîtei, cu încasarea acestora în beneficiul reclamantului.

În conformitate cu art. 94 alin.(1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pîrîtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

În concluzie, Colegiul constată că instanța de fond a examinat pricina sub toate aspectele, stabilind cu certitudine raportul juridic litigios, circumstanțele de fapt, caracteristicile raportului juridic litigios, legea materială ce guvernează raportul juridic.

De asemenea, Colegiul reține că în cadrul judecării pricinii, instanța de judecată a creat participanților la proces, condiții obiective și echitabile, pentru exercitarea drepturilor și obligațiilor procedurale, fapt ce se încadrează în asigurarea părților dreptului la un proces echitabil, garantat și asigurat prin art.6 al Convenției Europene pentru apărarea a Drepturilor Omului.

În circumstanțele de fapt și de drept menționate și avînd în vedere faptul că instanța de apel a interpretat eronat normele de drept material, apreciind greșit circumstanțele de fapt, iar hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, adoptată cu respectarea normelor de drept material și procedural, cu verificarea și aprecierea probelor administrate în conformitate cu art. 130 Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și care urmează a fi admis, cu casarea deciziei recurate și menținerea în vigoare a hotărîrii primei instanțe.

În baza celor expuse, în conformitate art. art. 445 alin. (1) lit. f), 445 alin.(3) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e :

Se admite recursul declarat de avocatul Iurie Bordeniuc, în interesele lui Vitalii Voloșenco.

Se casează decizia din 08 septembrie 2015 a Curții de Apel Bălți, adoptată în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de adoptată în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Vitalii Voloșenco împotriva Eleonorei Gîrla, intervenient accesoriu Iurii Chiriliuc cu privire la recunoașterea nulității testamentului, cu menținerea hotărîrii din 31 martie 2015 a judecătoriei Bălți.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței

Tatiana Vieru

Judecători

Valentina Clevadi

Tamara Chișca-Doneva

Iurie Bejenaru

Oleg Sternioală